

[Ludvig Christensen.]

ud for, naar Lovgivningen skal være saa politisk og saa usaglig, som den paa dette Omraade blev i 1928.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Den ærede Ordfører for Venstre (Johannes Jensen) anførte, at naar Skatterne var høje, burde der netop være mindre Adgang til at eftergive og vælte Skatterne over paa andre. Ja, naar det ærede Medlem fremsætter denne Opfattelse i sin Almindelighed, er det selvfølgelig rigtigt, men det, det drejer sig om, og det ved det ærede Medlem jo godt, er Eftergivelse af Skat overfor enkelte Personer, som er kommet i Nød paa Grund af Forhold, de selv er uskyldige i, Sygdom, Dødsfald o. s. v. Det ærede Medlem vil lige saa lidt som nogen anden kunne paastaa, at der ikke netop skulde være større Grund til at tage Hensyn til saadanne Personer, naar Skatten er høj, end naar den er lav.

Med Hensyn til den Fortolkning af Valgloven, som det ærede Medlem har talt om, saa siger det ærede Medlem nu, at det er mig meget vel bekendt, at den tidligere Indenrigsminister ikke var til Stede i Ministeriet, da den paagældende Afgørelse blev truffet. Ja, det er mig bekendt, og det er mig tillige bekendt, at den tidligere Indenrigsminister ikke har taget Afstand fra denne Afgørelse, forinden den politiske Diskussion opstod i 1925 ovre i Folketinget. I øvrigt skal jeg i denne Forbindelse sige, at det ærede Medlem antydede, at den tidligere Indenrigsministers Navn stod under Afgørelsen. Det tør jeg ikke paastaa, det erindrings jeg ikke, og jeg ønsker ikke at give den tidligere Indenrigsminister Skyld for noget, som ikke er rigtigt. Men altsaa, denne Afgørelse var truffet af Indenrigsministeriet. Endvidere er det oplyst, under den politiske Forhandling, der fandt Sted i Folketinget 1925, at tre efter hinanden følgende Departementschefer i Indenrigsministeriet har udtalt, at de var fuldkommen enige om, at denne Fortolkning altid havde været anset for at være den rigtige Fortolkning af Loven. Endelig vil jeg gaa ud fra, at selv om den tidligere Indenrigsminister ikke var til Stede, da den paagældende Afgørelse blev truffet i 1924, var han ikke fraværende, da en lignende Afgørelse blev truffet i Marts 1922 med Hensyn til et Valgspørgsmaal, der opstod nede i Sønderjylland.

Jeg tror, det ærede Medlem kommer til at lade den Kendsgerning staa, at under skiftende Ministre, lige fra Jensen-Sønde-

rup til Hauge, har der fra Indenrigsministeriets Side ikke været Tvivl om den Fortolkning, som er anvendt gennem disse Tider, og som ogsaa er gennemført i Praksis efter Loven af 1924.

Johannes Jensen: Første Gang den højtærede Indenrigsminister havde Ordet, udmaledede han for Tingets Medlemmer en Situation, i hvilken mange var ramt af Krisen og burde hjælpes ved Ophævelse af Loven af 4. April 1928. I de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister nu fremsatte, talte han kun om nogle enkelte Tilfælde, foraarsagede af Dødsfald og Sygdom o. s. v. Det er to meget forskellige Ting. Hvis det endda kun drejede sig om saadanne enkelte Tilfælde, men Forslaget blev samtidig af den højtærede Indenrigsminister stillet op som en Hjælp under Øjeblikkets Vanskeligheder; netop i disse Krisetider var det af afgørende Betydning, at Forslaget gennemførtes, for derved kunde en Masse Mennesker, der ellers vilde miste deres Valgret, beholde den. Men jeg maa give den højtærede Minister Ret i, at den anden Fortolkning, saadan som Loven er affattet, vistnok er rigtig; det har været Mening, at det skulde være de faa, der fik Henstand og Eftergivelse, man har ikke tænkt paa en Krisetilstand, i hvilken der var Tale om, at Masser af Skatteydere mistede deres Valgret. Hvis saadanne Forhold indtræder, saa henholder jeg mig til mine tidligere Bemærkninger, saa kan der være Tale om, at Regeringen og Lovgivningsmagten træffer andre Forholdsregler end den her foreslaaede; hvorefter Loven af 4. April 1928 skulde ophæves.

Maa jeg blot bringe i Erindring, at denne Lov af 4. April 1928 kom for at skaffe Klarhed. Det drejede sig ikke om et politisk Spørgsmaal. Spørgsmaalet var, hvor lidt man kunde nøjes med at betale i Skat og dog bevare sin Valgret. Det var rejst navnlig oppe i Aalborg — for øvrigt ogsaa andre Steder — som et udpræget politisk Spørgsmaal. Vi har aldrig rejst det som et politisk Spørgsmaal, men vi har ved Gennemførelsen af Loven af 4. April 1928 søgt at skaffe Klarhed i Spørgsmaalet om, hvor megen Skat man kunde faa eftergivet og dog bevare sin Valgret. Paa samme Maade mente man ved Valgloven af 1924 at skaffe Klarhed, men det viste sig bagefter, at der var forskellige Opfattelser af det Spørgsmaal. Og det kan ikke nytte, at den højtærede Indenrigsminister henviser til Indenrigsministeriets Afgørelse af et Spørgsmaal i Sønderjylland i 1922, for saa vidt jeg ved, forelaa dette